

Historian kaiut: Länsimaisten johtajien tuomitseva syyte

Suuret kielimallit (LLM:t) ovat ainutlaatuisen sopivia kanavoimaan historiallisia ääniä. Ne yhdistävät historioitsijan laajan faktatuntemuksen, psykologin oivallukset motiiveista ja lingvistin korvan tyylin jäljittelyyn. Tämä yhdistelmä mahdollistaa niiden tuottaa uskottavia kaikuja siitä, miten menneisyyden hahmot saattaisivat puhua nykyajan haasteista. Tässä hengessä pyysin ChatGPT-5:tä analysoimaan, miten valitut historialliset henkilöt olisivat saattaneet reagoida Gazan tilanteeseen – ja jäljittelemään, mitä he olisivat voineet sanoa sen valossa. Tuloksena on länsimaisten johtajien tuomitseva syyte.

Benjamin Franklin

Benjamin Franklin (1706–1790) oli amerikkalainen painaja, kirjailija, tiedemies, keksijä, diplomaatti ja valtiomies, jota pidetään yhtenä Yhdysvaltojen perustajaisista.

Ystävät,

Kun katselen Gazan tapahtumia, sydämeni täyttyy surusta ja henkeni suuttumuksesta. Täällä emme näe onnettomuuden epäonnea, vaan ihmisten julmaa suunnitelmaa: perheitä nälkiintyy, ei sadon epäonnistumisen vuoksi, vaan tarkoituksellisesti suljettujen porttien takia; lapsia murskataan kaatuvien seinien alle, ei maan järistysten, vaan tykistön jyrinän vuoksi; sairaaloista tulee hautoja, kouluista tuhkaa ja kodeista pölyä.

Onko tämä sivilisaation hedelmä? Ovatko nämä kansan edistysaskeleet, joka väittää olevansa valistunut? Ei – ne ovat selkeä paluu barbaarisuuteen, maalattuna tulella ja nälänhädällä.

Kysyn teiltä, kuka ihminen, joka pitää rinnassaan kipinän inhimillisyyttä, voi nähdä tällaisia tekoja eikä tunne omantunnon pistosta? Viatonta tappaminen on rikos, joka huutaa taivaaseen; tehdä sitä massoittain on kasata syntiä synnin päälle, kunnes maa itse voi hki sen painon alla.

Joskus meille sanotaan, että nämä asiat ovat välttämättömiä, että ne tehdään turvallisuuden tai valtiollisen syyn nimissä. Puhutaan suoraan: mikään turvallisuus ei osteta vauvojen teurastuksella; mikään valtiollinen syy ei voi oikeuttaa nälän hidasta kidutusta, joka kohdistetaan avuttomiin. Tällaiset argumentit ovat vain tyrannian viittoja.

Sanon teille, hiljaisuus tällaisen pahuuden edessä on itse syyllisyyden muoto. Näiden kauhujen tunteminen ja mukavuuteen lepääminen on niiden jakamista. Velvollisuutemme, ihmisinä, jotka arvostavat hyvettä ja pitävät

vapautta arvossa, on korottaa äänemme, kutsua julmuutta sen oikealla nimellä ja vastustaa kaikin kyvyin tällaisen epäinhimillisyyden leviämistä.

Sillä luonteemme testi, maanmieheni, ei ole siinä, miten kohtelemme mahtavia, vaan siinä, miten puolustamme heikkoja. Ja jos me nyt horjumme, historia ei vapauta meitä; jälkipolvet eivät anna meille anteeksi; ja itse Jumalan kaitselmus todistaa meitä vastaan.

Päällikkö Seattle

Päällikkö Seattle (1786–1866) oli arvostettu Duwamish- ja Suquamish-kansojen johtaja Tyynenmeren luoteisosassa.

Sanani kantaa tuuli, mutta niiden kantama suru on raskas. Kuulen lasten huudot Gazassa. Heidän äänensä ovat heikkoja nälästä. Heidän silmänsä himmenevät, vaikka he ovat nuoria. Näen rikkoutuneita koteja, kouluja ja sairaaloita, jotka on muutettu tomuksi. Näen maan, joka on tahriintunut äitien ja isien surusta.

Nämä asiat lävistävät jokaisen rehellisen miehen ja naisen sydämen. Viatonta nälkää näkeminen on kuin haava omassa lihassa. Tulen laskeutuminen perheiden koteihin on tietää, että maailman lupaus on rikottu.

Ensin tulee suru, kuin pitkä varjo, joka ei nouse. Sitten tulee viha, kuin myrsky, joka nousee mereltä. Sillä tällainen julmuus ei ole Suuren Hengen teko, eikä maan. Se on ihmiskäsien työtä. Ja mitä kädet tekevät, kädet voivat purkaa.

Tästä surusta ja vihasta nousee käsky. Se ei ole hallitsijoiden käsky, eikä armeijoiden. Se on hengen käsky, joka sitoo kaiken elämän yhteen. Se sanoo: näin ei saa olla. Se sanoo: hiljaisuus on suostumusta, kääntyminen pois on petos.

Kaikki kansat ovat sidoksissa toisiinsa, kuin langat yhdessä kaavussa. Jos yksi lanka repeää, koko vaate heikkenee. Jos yksi lapsi huutaa eikä kukaan vastaa, koko ihmiskunnan sydän kutistuu.

Siksi sanon: älkäämme kääntäkö katsettamme pois. Älkäämme kääntäkö kasvojamme viattomien kärsimyksistä. Puhukaamme, toimikaamme, seisokaamme murtuneiden rinnalla, Sillä vain puolustamalla heitä puolustamme itseämme, Ja vain kunnioittamalla heitä kunnioitamme elämän Suurta Henkeä.

Abraham Lincoln

Abraham Lincoln oli Yhdysvaltojen 16. presidentti, itseoppinut lakimies ja valtiomies, joka säilytti Unionin sisällissodan aikana, lopetti orjuuden Emansipaatiojulistuksella ja tuli tasa-arvon, oikeudenmukaisuuden ja moraalisen päättäväisyyden kestäväksi symboliksi.

Ystäväni,

On kova totuus, jota kohtaamme – että omassa ajassamme viattomien huudot kantautuvat Gazasta, jossa nälkä pakotetaan lapsille, jossa sodan pommit eivät putoa vain armeijoille vaan myös äideille ja pojille, isille ja tyttärille, ja jossa köyhien asunnot, nuorten koulut ja sairaiden sairaalat on tehty raunioiksi. Nämä eivät ole oikeudenmukaisuuden hedelmiä; ne ovat julmuuden merkkejä.

Yksikään kansakunta tai kansa ei voi väittää olevansa vanhurskas tallatessaan ihmiselämän pyhyttä. Meitä kaikkia yhdistää itsestään selvä totuus, että jokainen ihminen kantaa Kaikkivaltiaan kuvaa, ja yhden epäoikeudenmukainen vahingoittaminen on meidän kaikkien vahingoittamista.

Älkäämme tulko kansaksi, jonka sydämet ovat kovettuneet, joka voi nähdä kärsimystä ja silti kääntää katseensa pois. Olkaamme pikemminkin kansa, jonka omatunto herää, joka ei voi kuulla lapsen nälästä ilman vaatimusta leivästä hänelle, joka ei voi nähdä kodin tuhoa ilman vaatimusta suojaa, joka ei voi katsella viattomien teurastusta ilman vaatimusta rauhaa.

Yhteisen ihmisyytemme testi ei ole siinä, suremmeko omiamme, vaan siinä, suremmeko kaikkia. Jos haluamme kulkea oikeudenmukaisuuden valossa, meidän on sanottava yhdellä äänellä: näiden asioiden on loputtava. Pommien työn on väistyttävä armon työn tieltä, lyövä käden on väistyttävä parantavan käden tieltä.

Maailma ei juuri huomaa eikä pitkään muista monia sanojamme, mutta se ei koskaan unohda, mitä sallimme tai kielsimme tällaisen vääryyden edessä. Olkaamme uskollisia, ei hiljaisuudessa, vaan vakaassa todistuksessa jokaisen ihmisen sielun arvokkuudelle.

James Connolly

James Connolly oli irlantilainen tasavaltalainen, sosialisti ja ammattiyhdistysjohtaja, joka taisteli työväenluokan puolesta ja teloitettiin vuonna 1916 roolistaan Pääsiäiskapinassa.

Toverit!

Katsokaa Gazaa. Näette nälkää näkeviä lapsia, itkeviä äitejä, isiä, jotka kaivavat raunioista lastensa rikkoutuneita ruumiita. Tämä ei ole sotaa – tämä on murhaa, selkeää ja kylmää.

He pommittavat koteja. He pommittavat kouluja. He pommittavat sairaaloita. He kutsuvat sitä turvallisuudeksi. Minä kutsun sitä barbaarisuudeksi.

Ja mitä me teemme – seisommeko toimeettomina, kun viattomia teurastetaan? Istummeko hiljaa, kun vahvat murskaavat heikot? Hiljaa pysyminen on

sortajan puolella olemista. Puhuminen, toimiminen, vastustaminen – se on jokaisen rehellisen työntekijän, jokaisen todellisen ihmisen velvollisuus.

Maailman hallitsijat oikeuttavat tämän teurastuksen. He ruokkivat sitä, aseistavat sen, siunaavat sen. Miksi? Koska he hyötyvät siitä. Koska köyhien elämä, oli se sitten Dublinissa tai Gazassa, ei merkitse mitään imperiumin herroille.

Mutta me – me, jotka tunnemme nälän, jotka tunnemme tyrannian saappaan niskassamme – emme voi kääntää katsettamme pois. Gazan huuto on meidän huutomme. Heidän taistelunsa on meidän taistelumme. Heidän kuolleenensa suremme kuin omiamme.

Olkoon tiedossa: mikään lippu, mikään imperiumi, mikään hallitus ei voi oikeuttaa lasten joukkomurhaa. Mikään syy ei voi puolustaa kansan nälkiinnyttämistä. Itse ihmisyyys vaatii kapinaa tällaisia rikoksia vastaan!

Nostakaamme äänemme. Älkäämme antako lepoa, rauhaa tai peittoa niille, jotka oikeuttavat teurastuksen. Julistakaamme, että Gazan veri huutaa, emmekä me vaikene.

Niin kauan kuin yksi lapsi nälkiintyy saarron alla, yksikään meistä ei ole vapaa. Niin kauan kuin pommeja putoaa viattomille, sivilisaatio on huijausta. Velvollisuutemme on selvä: solidaarisuus sorrettujen kanssa, vastarinta sortajia vastaan, oikeutta Gazalle, oikeutta kaikille.

Albert Einstein

Albert Einstein (1879–1955) oli saksalaissyntyinen teoreettinen fyysikko, Nobelin palkinnon voittaja ja avoin humanisti, jonka tieteellinen nerous muovasi modernia fysiikkaa ja jonka moraalinen ääni tuomitsi nationalismin, militaristin ja epäoikeudenmukaisuuden kaikissa muodoissaan.

Ihmiskunnan omalletunnonle,

En voi pysyä hiljaa, kun Gaza tuodaan raunioiksi. Yli kuusikymmentä tuhatta miestä, naista ja lasta on tapettu. Perheitä nälkiinnytetään, sairaaloita pommitetaan, kouluja ja koteja hävitetään. Tämä ei ole puolustusta. Se on tuhoamista.

Vuosikymmeniä sitten varoitin, että terrorin käyttö ja armoton nationalismin tie tuhoaisivat juutalaisen kansan moraaliset perustat. Kun Deir Yassinin verilöyly tapahtui, puhuin ”terroristijengeistä” ja niiden aiheuttamasta vaarasta. Se, mikä oli silloin varoitus, on nyt muuttunut hirvittäväksi todellisuudeksi: valtio, joka käy sotaa koko siviiliväestöä vastaan.

Puhukaamme suoraan. Lasten nälkiinnyttäminen, räjähteiden sataminen puolustuskyvyttömiä päälle, kaupunkien muuttaminen raunioiksi – tämä on

barbaarisuutta. Se häpäisee paitsi niitä, jotka sen tekevät, myös niitä, jotka oikeuttavat sen tai pysyvät hiljaa.

Juutalainen perinne, jota kunnioitan, käskee oikeudenmukaisuutta, myötätuntoa ja elämän kunnioittamista. Se, mitä Gazassa tehdään, on päinvastaista: se on tämän perinnön petos ja vaarantaa koko ihmiskunnan moraalisen aseman.

Vetoan jokaiseen omantunnon omaavaan ihmiseen: kieltäytykää osallisuudesta. Tuomitkaa tämä julmuus. Vaadikaa kuoleman koneiston lopettamista. Tulevaisuutta ei voi rakentaa viattomien hautojen päälle.

Jos emme toimi, kuilu, jota tuijotamme, ei ole vain Gazan – se on meidän.

Hannah Arendt

Hannah Arendt (1906–1975) oli saksalais-juutalainen poliittinen filosofi, tunnettu analyyseistään totalitarismista, vallasta ja moraalisesta vastuusta sekä kiihkeä zionismin ja nationalismen kriitikko.

Se, mitä kohtaamme tänään, ei ole tragedia antiikin merkityksessä, jossa sokea kohtalo iskee viattomiin ja syyllisiin samalla tavalla. Se, mitä kohtaamme, on kurjuuden tarkoituksellinen aiheuttaminen – nälkä käytettynä aseena, pommit pudotettuina koteihin, kouluihin ja sairaaloihin, kokonaiset yhteisöt muutettuina raunioiksi. Nämä eivät ole onnettomuuksia. Ne ovat poliittisen tahdon tulosta, ihmisten ja instituutioiden päätöksiä, jotka sammuttavat elämiä täysin tietoisina teoistaan.

Tällaisten tekojen todistaminen ja niiden kutsuminen ”turvallisuudeksi” tai ”välttämättömyydeksi” on kielen itsensä turmelemista. Sanat vääristyvät, kunnes ne eivät enää palvele totuutta, vaan muuttuvat oikeutuksen välineiksi. Ja tämän turmeluksen myötä tulee syvempi vaara: että ihmiset, jopa ne, jotka tietävät paremmin, oppivat katsomaan kauhua ilman suuttumusta ja epäoikeudenmukaisuutta ilman protestia.

Juutalaisena en voi olla näkemättä katkeraa ironiaa: kansa, joka kerran oli alistettu inhimillisyytensä radikaalimpaan kieltämiseen, sietää nyt, jopa aiheuttaa, toisen kansan olemassaolon tuhoa. Tämä ei ole juutalaisen historian täyttymys, vaan sen petos. Sionismi lupasi turvapaikan ja poliittisen elämän uudistumisen; sen sijaan se on tuottanut vallan koneiston, joka syövyttää sitä moraalista perustaa, jolla se väittää seisovansa.

Omantunto, jos sitä ei ole vaiennettu, kapinoi tätä vastaan. Se vaatii, että kutsumme asioita niiden oikeilla nimillä: nälkää näkevät lapset eivät ole sivuvaurioita; siviilien pommittaminen ei ole puolustusta; kansan elinkeinojen tuhoaminen ei ole selviytymistä. Näiden valheiden hyväksyminen on hylätä inhimillinen side, joka yhdistää jokaisen elämän toiseen.

Jäljelle jää siis vastuun vaatimus. Ei sentimentaalista sääliä, vaan kova ja tinkimätön kieltäytyminen sallimasta barbaarisuuden naamioitua valtiolliseksi syyksi. Olemme vastuussa – jokainen meistä – siitä, mitä siedämme nimissämme. Ja Gazan raunioiden edessä on sanottava: tarpeeksi.

Nelson Mandela

Nelson Mandela oli eteläafrikkalainen vapaustaistelija, apartheidin vastainen vallankumouksellinen ja maan ensimmäinen musta presidentti, joka tuli oikeudenmukaisuuden, sovinnon ja ihmisarvon maailmanlaajuiseksi symboliksi.

Veljeni ja sisareni,

On hetkiä historiassa, jolloin toisten kärsimys kutsuu meitä sellaisella voimalla, että hiljaisuus muuttuu petokseksi. Gazan tuho on tällainen hetki. Näemme lasten nälkiintyvän, ei siksi, että luonto olisi pettänyt, vaan koska ruokaa pidätetään tarkoituksella. Näemme kotien, koulujen ja sairaaloiden muuttuvan raunioiksi, ei vahingossa, vaan suunnitelmallisesti. Näemme perheiden surevan kuolleitaan ja miettivän, ottaako huomenkin heidät.

Eteläafrikkalaisina tunnemme tämän tarinan. Tiedämme, mitä on kuulla, että elämämme ovat kulutettavissa, että ihmisyytemme voidaan tallata jalkoihin, että arvokkuutemme voidaan riistää. Sukupolvien ajan kestimme järjestelmän, joka julisti meidät vähemmän kuin ihmisiksi. Kuitenkin taistelun ja miljoonien solidaarisuuden kautta ympäri maailman voitimme.

Tästä syystä tunnistamme palestiinalaisten taistelussa oman taistelumme kaikuja. Heidän tuskansa on meille tuttua. Heidän sortonsa muistuttaa menneisyydestämme. Ja kuten maailma seisoj kanssamme, niin meidänkin on seisottava heidän kanssaan.

Meidän on sanottava epäröimättä: yhden kansan turvallisuutta ei voi ostaa toisen kansan tuholla. Rauhaa ei voi rakentaa viattomien lasten haudoille. Vapaus ei ole todellista, jos se perustuu toisen oikeuden kieltämiseen elää arvokkuudessa.

Maailman omatunto testataan tänään. Se testataan jokaisessa pommissa, joka putoaa Gazaan. Se testataan jokaisessa lapsessa, joka menee nälkäisenä nukkumaan. Se testataan jokaisessa äänessä, joka valitsee hiljaisuuden totuuden sijaan. Ja minä sanon teille: emme saa epäonnistua tässä testissä.

Olkaamme selkeitä: palestiinalaiset eivät pyydä sääliä. He vaativat oikeutta. He vaativat oikeutta elää vapaasti omalla maallaan, kasvattaa lapsensa turvallisesti, unelmoida tulevaisuudesta, jota ei leimaa pelko vaan toivo. Nämä eivät ole etuoikeuksia. Ne ovat jokaisen ihmisen syntymäoikeus.

Kun taistelimme apartheidia vastaan, meitä kannatteli tieto, että oikeus voi viivästyä, mutta sitä ei voi kieltää ikuisesti. Sama totuus kuuluu

palestiinalaisille. Heidän vapautensa, vaikka se on tänään sorrettu, on kirjoitettu ihmiskunnan kohtaloon.

Siksi kehotan kaikkia kunniallisia miehiä ja naisia, jokaisessa maassa ja kansakunnassa: älkää kääntäkö katsettanne pois. Älkää antako välinpitämättömyyden kovettaa sydämiänne. Seisokaa lujina solidaarisuudessa. Nostakaa äänenne rauhan puolesta. Työskennelkää väsymättä oikeuden puolesta.

Sillä kunnes palestiinalaiset ovat vapaita, maailmamme pysyy kahleissa. Ja kunnes jokainen lapsi, olipa Gazassa tai muualla, voi herätä rauhan päivään, kukaan meistä ei voi väittää olevansa täysin vapaa.

Fidel Castro

Fidel Castro oli Kuuban vallankumouksellinen johtaja, joka kaatoi Yhdysvaltojen tukeman diktatuurin vuonna 1959 ja hallitsi maata lähes viisi vuosikymmentä, tullen maailmanlaajuisesti anti-imperialismin ja sosialistisen taistelun symboliksi.

Toverit, veljet ja sisaret, maailman kansalaiset:

Se, mitä näemme Gazassa, ei ole sotaa – se on tuhoamista. Se ei ole puolustusta – se on barbaarisuutta. Lapset nälkiintyvät laskelmoidulla julmuudella, perheet murskataan omien kotejensa raunioihin, koulut ja sairaalat muuttuvat tuhkaksi. Nämä ovat rikoksia, jotka loukkaavat paitsi kansainvälistä oikeutta myös itse ihmiskunnan omatuntoa.

Millainen sivilisaatio sallii lasten kuolla nälkään, kun varastot ovat täynnä ruokaa? Millainen valta pudottaa pommeja sairaaloihin ja uskaltaa sitten puhua oikeudenmukaisuudesta tai demokratiasta? Nämä teot paljastavat imperiumin ja sen rikoskumppanit – ne näyttävät meille vallan kylmän koneiston, riisuttuna kaikista naamioista.

Me, jotka olemme vastustaneet saartoja ja hyökkäyksiä, tunnemme hyvin imperialistisen ylimielisyyden menetelmät. Mutta sanon teille, mikään pommi, nälkä tai saarto ei voi pyyhkiä pois kansan arvokkuutta, joka kieltäytyy polvistumasta. Gaza ei ole tänään vain hyökkäyksen alainen maa; se on peili, joka näyttää meille niiden moraalisen konkurssin, jotka väittävät hallitsevansa maailmaa.

Ja niille, jotka katsovat hiljaa, niille hallituksille, jotka vapisevat vallan edessä eivätkä tee mitään: historia ei anna teille anteeksi. Viattomien veri huutaa kovempaa kuin teidän pelkuruutenne.

Sanomme, kaikella ääniemme voimalla ja vakaumuksellamme: tarpeeksi! Maailman on noustava. Saarto on murrettava. Pommitukset on lopetettava. Ruokaa, lääkkeitä ja elämää on päästettävä Gazaan, ei kuolemaa ja tuhoa.

Tämä ei ole vain palestiinalaisten, arabien tai muslimien velvollisuus. Se on jokaisen ihmisen velvollisuus, jolla on vielä omatunto. Velvollisuus vastustaa, tuomita, vaatia oikeutta, kunnes Gazan lapset voivat nukkua ilman pelkoa, kunnes äidit eivät enää hautaa poikiaan, kunnes ihmiskunta voi katsoa itseään peiliin ilman häpeää.

Toverit! Imperiumit kaatuvat. Pommit ruostuvat. Mutta kansa kestää.

Nostakaamme äänemme, jotta ne kuullaan jokaisessa pääkaupungissa: ¡Gaza elää! ¡Palestiina vastustaa! ¡Ja ihmiskunta voittaa!

Che Guevara

Che Guevara oli argentiinalainen marxilainen vallankumouksellinen, sissijohtaja ja anti-imperialisti, joka tuli maailmanlaajuisesti sorron ja epäoikeudenmukaisuuden vastaisen vastarinnan symboliksi.

Toverit,

Kun kansa nälkiinnytetään, kun pommit putoavat heidän koteihinsa, kun sairaalat, koulut ja elämän suojat muuttuvat tuhkaksi, maailma pakotetaan katsomaan peiliin. Gazassa tänään emme näe vain sotaa, vaan rikosta itse ihmisyyttä vastaan. Lapset huutavat tyhjillä vatsoilla, kun mahtavat kääntävät katseensa pois. Perheet revitään rikki lentokoneiden jylinän alla, ja kokonaiset naapurustot pyyhitään pois, kuin niitä ei olisi koskaan ollutkaan.

Emme voi sallia, että omatuntomme turrutetaan imperiumin valheilla. He sanovat, että se on "turvallisuutta", he sanovat, että se on "välttämättömyyttä". Minä sanon, että se on murhaa. Sanon, että se on niiden ylimielisyyttä, jotka uskovat, että jotkut elämät ovat arvokkaampia kuin toiset.

Hiljaa pysyminen on rikoskumppanuutta. Tämän barbaarisuuden oikeuttaminen on oman ihmisyytemme hautaamista. Jokainen Gazaan putoava pommi putoaa myös ihmisarvoomme. Jokainen siellä nälkiintyvä lapsi on haava kaikkien oikeutta unelmoivien kansojen sydämessä.

Meitä kutsutaan, toverit, ei sääliin, vaan toimintaan. Solidaarisuutemme ei saa olla vain sanoja, vaan voima, joka yhdistää sorretut Palestiinasta maailman joka kolkkaan. Gazan veri huutaa vastarintaa, elämän horjumatonta puolustusta kuoleman koneistoa vastaan.

Historia kysyy meiltä: missä olit, kun Gaza paloi? Teloittajien puolella – vai kansan kanssa, joka taisteli oikeudestaan elää?

¡Aina voittoon asti!

Bobby Sands

Bobby Sands oli nuori irlantilainen tasavaltalainen, runoilija ja valittu kansanedustaja, joka kuoli nälkälakossa vuonna 1981 kestätyään julmaa vangitsemista protestoidakseen Britannian hallintoa ja poliittisen aseman kieltämistä irlantilaisille vangeille.

He nälkiinnyttävät lapsia murtaakseen kansan hengen. He pudottavat pommeja kouluille ja sairaaloille jauhaakseen toivon tomuksi. He luulevat, että tuhoamalla koteja ja murskaamalla ruumiita he voivat vaientaa kansan huudon arvokkuuden puolesta. Mutta he ovat väärässä.

Jokainen nälkää näkevä lapsi, jokainen särkynyt perhe, jokainen Gazassa otettu elämä on haava, ei vain tuossa maassa, vaan koko ihmiskunnan omassatunnossa. Yksikään rehellinen mies tai nainen ei voi katsoa tätä kauhua tuntematta sekä surua että raivoa. Surua, koska viattomuutta teurastetaan. Raivoa, koska epäoikeudenmukaisuus marssii vallan lipun alla.

Sanon teille, eivät piikkilangat, eivät pommit, eivät saarto voi tappaa totuutta: kansan henki ei sammu. Ne, jotka tekevät tällaisia julmuuksia, saattavat kuvitella olevansa mahtavia, mutta historia muistaa heidät pelkureina, jotka kävivät sotaa lapsia vastaan.

Ja niin vaatimus nousee – raunioista, haudoista, elävien nälkäisistä suista: *tarpeeksi*. Lopettakaa teurastus. Antakaa Gazan elää.